USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: A. B.**, zastoupen JUDr. Karlem Kavalírem, advokátem, se sídlem Buzulucká 431, Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2006, č. j. OAM - 212/VL - 11 - K01 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 3. 2007, č. j. 29 Az 43/2006 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci, JUDr. Karlu Kavalírovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 5712 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Stěžovatel brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž stěžovateli nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen zákon o azylu).

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť tvrdí, že krajský soud v napadeném rozsudku nesprávně posoudil právní otázku azylové relevance stěžovatelem uváděných důvodů z hlediska ustanovení § 12 zákona o azylu (v této souvislosti namítá, že byl pronásledován jako osoba, která není Kazach a nehovoří kazašsky, neboť je Rus; namítá, že měl pro svou národnost problémy se spolužáky ve škole a že obecně jsou nekazašské národnosti v Kazachstánu diskriminovány, přičemž tato diskriminace je státem vědomě trpěna a záměrně nedostatečně potlačována). Vedle toho namítá, že závěr správního orgánu

o neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákon je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Co do namítaných důvodů je tedy kasační stížnost přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií a s přihlédnutím k tomu, že stěžovatel sám žádné důvody, proč by jeho kasační stížnost měla být přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., neuvádí, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítá, že rozsudek krajského soudu je nezákonný pro nesprávné posouzení výše nastíněné otázky výkladu ustanovení § 12 zákon o azylu. K této argumentaci stěžovatele může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou azylové relevance udávaného pronásledování soukromými osobami se zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. Za všechny za všechny je třeba zejména jmenovat rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, či ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, (www.nssoud.cz), které konstatovaly, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Zejména je možné odkázat na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/94 - 25, s nímž se Nejvyšší správní soud

ztotožňuje, který konstatoval, že je známým jevem v každé zemi, že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrůznější negativní lidské vlastnosti, samo o sobě to však není ještě pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících, (dnes § 2 odst. 5 zákona o azylu) ani v případě masového výskytu těchto jevů za předpokladu, že nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované. Jestliže však orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt.

Co se týče efektivity zásahu státní moci proti ústrkům ze strany soukromých osob, Nejvyšší správní soud odkazuje na své závěry učiněné např. v rozsudku ze dne 22. 10. 2003, č. j. 4 Azs 14/2003 - 48, z něhož vyplývá, že tvrzení o zkorumpovanosti a neschopnosti policie ochránit žadatele o azyl před soukromými osobami páchajícími bezpráví nemůže jako azylový důvod obstát, pokud se žadatel o azyl ani nepokusil na tyto orgány se svými potížemi obrátit.

Vedle kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatel argumentuje i důvodem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (viz výše). K těmto námitkám Nejvyšší správní soud pouze odkazuje na své závěry, které již ve věci dokazování před správním orgánem v řízení o udělení azyl mnohokrát zopakoval, že správní orgán v řízení o udělení azylu není povinen sám, aniž účastník řízení něco tvrdí, vyhledávat v jeho případě možné znaky pronásledování z azylově relevantních důvodů (za všechny je možné odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41).

Pokud jde o problematiku rozhodování správního orgánu o udělení azylu z humanitárních důvodů, Nejvyšší správní soud se jí zabýval již ve své předchozí judikatuře, která dává dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky. Za všechny je možné na tomto místě poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, (www.nssoud.cz), či rozsudek ze dne 29. 6. 2006, č. j. 6 Azs 5/2006 - 46 (www.nssoud.cz), co se týče otázky míry přezkumu správního uvážení lze jmenovat např. rozsudek ze dne 20. 7. 2006, č. j. 6 Azs 13/2006 - 38.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 4. 2007, č. j. 29 Az 43/2006 – 58 byl stěžovateli ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Karel Kavalír. Tomu Nejvyšší správní soud přiznal za dva úkony právní služby podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, částku 4800 Kč včetně režijního paušálu podle § 13 téže vyhlášky. Tuto odměnu zvýšil podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. o částku daně z přidané hodnoty, kterou je ustanovený zástupce povinen odvést, tedy o částku 912 Kč. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částku 5712 Kč. Pro vyplacení částky stanovil přiměřenou lhůtu

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu